
DE GENADETOCHT VAN ONZE-LIEVE-VROUW VAN BANNEUX IN HET DEKENAAT TONGEREN, 11 JULI – 10 AUGUSTUS 1954

Auteur: Rombout Nijssen

“Een Mariale storm over Limburg!

Dit was het derde jaar dat het witte beeld van de Maagd der Armen door Limburg trok en van parochie tot parochie een storm van geestdrift deed opstaan als nooit tevoren. Oude mensen van dicht bij de honderd zeiden met tranen in de ogen: Dat hebben we nog nooit meegemaakt!

Doet auto-stop en vraagt de handelsreiziger die ons land doorkruist, wat hij in Limburg gezien heeft. Vraagt het aan den fotograaf uit Antwerpen, aan de crèmemannen en de frietenkramen die soms volgden van kerk tot kerk, of het een volksbeweging was, aan de mijnwerkers die per autobus naar hun werk reden en zoveel avonden hun gezichten tegen de ruiten plakten om die stroom van mensen te zien rond dat slanke zachtbeschenen beeld. Gaat naar den technischen ingenieur, die het beeld volgde van parochie tot parochie en al zijn vrije uren offerde. Hij zal u kunnen zeggen wat die tocht betekent. Ook het meisje dat iedere week eenmaal 's nachts werkte om overdag 3 uren ver te fietsen naar het beeld, zal u vertellen wat ze aan dezen genadetocht te danken heeft. Wat moet er gebeurd zijn tussen Maria en de ziel van dien struisen man, dat hij bij het afscheid op zijn moustache stond te bijten en niet meer durfde opkijken, bang dat de mensen zijn ontroering zouden zien. Denk niet dat die tocht een oppervlakkig vuurwerk is of een soort massakwezelarij, wanneer honderden mannen en vrouwen, jongens en meisjes een, twee en soms drie nachten maken tot een retraite onder de ogen van Maria.

Ja, vooral de nachten waren dit jaar buitengewoon goed. Wat voor gezicht zou een vreemdeling getrokken hebben, als hij weken geleden op een nacht om half drie in de kerk van sommige parochies was binnengevallen en hij had daar volwassen mannen, de vaders, geknield zien zitten op den vloer in de middengang hardop voorbiddend voor heel de kerk. De mensen die de nachten meemaakten, zullen deze Mariatocht wellicht nooit vergeten. Het waren uren van gebed, liefde en offer. Hele dorpen kwamen 's nachts samen voor het tabernakel. Ganse gezinnen bleven van 's avonds tot 's morgens. Enkele kleine, maar heilige parochies hebben we gekend, waar ongeveer de helft van heel de bevolking bleef van 's avonds half elf tot 's morgens half vijf. Een pater op de preekstoel en een ander heel den nacht door in den biechtstoel. Alles ging zo spontaan, zo blijhartig, zo echt diep-kristelijk. Er werd gemediteerd, gebeden, gezongen en ook wel eens gelachen. Een moeder zat op zekeren nacht achter haar drie grote dochters met de paraplu. Als er een durfde knikken, kreeg ze een tikje van de paraplu.

In die nacht kwamen samen mensen van alle rang en stand en van alle leeftijden. Er waren kinderen, die met een zonderlinge hardnekkigheid van hun moeders wisten te verkrijgen om in de kerk te mogen blijven, zoals die 12-jarige jongen uit een gezin van 9 kinderen, die 3 nachten deed ... of het kleine meisje dat zich inspande om urenlang op de knieën te blijven zitten voor de bekering der arme zondaars. Oude mensen waren er evengoed. Limburg is een taai volk. Toen de mensen op een morgen om 5 uur bij het naar huis gaan aan een 75-jarige vroegen waarom hij de

fiets niet bij had, want hij woonde een half uur ver, antwoordde hij lachend: "Wat wilt ge? Ik kon gisteravond om zes uur de fiets toch niet meenemen om het beeld te gaan afhaken!" En hij was niet de enige! In die nachten vonden we mensen met allerlei noden, lichamelijke en geestelijke, mensen die de wanhoop nabij waren, zondaars, die een nieuw leven wilden beginnen, maar ook vurige idealisten, een schone jeugd, ja een volk van geloof met een gezonde, fris-christelijke ziel! Hoe dikwijls hebben we het niet horen herhalen: Wat een prachtig volk!

Het is onbegonnen werk al de belevenissen neer te schrijven, uitdrukking te geven aan de ontroering, die soms een ganse massa overweldigde. Het is alles zo ongelooflijk voor hen die het niet persoonlijk meemaakten. Die overdag kwamen kijken zagen alleen de ontelbare kunstig verzorgde Mariakapelletjes voor alle huizen zonder uitzondering, misschien ook die schoolkinderen met hun stralende gezichten en de meisjes met de witblauwe linten door hun haren ... misschien ook de karavaan van kinderwagens in den namiddag, als de moeders hun kleinsten brachten voor den kinderzegen. Wie 's avonds kwam kijken was getuige van een wereld, wemelend als een bijenkorf, allen op de been voor de grote preek en de kaarsenprocessie. De huizen werden gesloten. Alleen waar de moeder niet kon wegens de kleinste kinderen, ging ze voor het raam van de slaapkamer de avonds beantwoorden die uit de verte tot haar kwamen uit de luidsprekers. De zieken en de alleroudsten, die niet meer konden gaan, zaten in grote stoelen naast den weg ... de handen gevouwen tot gebed.

Maar wie doorgedrongen is tot de ziel van dezen tocht, wie de duizenden gebedsintenties gelezen heeft, het onhandig geschreven briefje van de moeder, het getypte blad van den dokter, het sierlijk geschreven verlangen van het jonge meisje, den nood van een jongen, gekribbeld op den afgescheurden rand van een gazet, de vragen om reinheid, om roeping, om vrede, om uitkomst, om bekering, om genezing, om meer geloof, om meer gebedsijver, om heiligheid, wie de rozenkransbriefjes geteld heeft van de biddende gezinnen, wie de vele biechten en communies gezien heeft, kan iets vermoeden van de wonderbare krachten die God door Maria's handen laat uitstromen over het Limburgse volk.

Het was de Maagd der Armen, en we kunnen slechts "Dank U!" zeggen!"

Met deze tekst bracht de jonge Montfortaan Phil Bosmans in de herfst van 1953 verslag uit over de genadetocht van Onze-Lieve-Vrouw van Banneux door de dekenaten Herk-de-Stad, Bree, Peer en Bilzen van april tot september 1953. Hij publiceerde dit artikel in *Middelares en Koningin*, het tijdschrift dat wordt uitgegeven door de paters Montfortanen.¹ Phil Bosmans, die later grote bekendheid zou verwerven als de bezieler van *Bond Zonder Naam* en als de tot op heden best verkochte Nederlandstalige auteur, was op 1 juli 1953 31 jaar geworden. Vier jaar eerder was hij priester gewijd. Samen met vijf confraters begeleidde hij de zogenaamde genadetocht van Onze-Lieve-Vrouw van Banneux door het Nederlandstalige deel van het bisdom Luik.

De genadetocht was een initiatief van bisschop Jozef Kerkhofs van Luik², die daarvoor inspiratie had opgedaan bij zijn collega bisschop Lemmens van het bisdom Roermond.³ Daar was in 1950 een pelgrimstocht met een beeld van de in

1 *Middelares en Koningin*, 1953.

2 Louis Joseph Kerkhofs was geboren in 1878 in het Limburgse Val-Meer. Van 1927 tot 1961 was hij bisschop van Luik.

3 Guillaume Lemmens was in 1884 in Schimmen geboren. Hij was van 1932 tot 1957 bisschop van Roermond.

Maastricht vereerde Onze-Lieve-Vrouw Sterre der Zee van start gegaan, die in de periode 1950-1955 alle parochies van het bisdom zou aandoen⁴. Bisschop Kerkhofs koesterde persoonlijk een sterke devotie voor Onze-Lieve-Vrouw. Zijn devotie werd nog groter na de verschijningen in zijn bisdom, in Banneux in 1933. In 1942 had hij officieel toelating gegeven om Onze-Lieve-Vrouw van Banneux te vereren en in 1949 erkende hij het bovennatuurlijke karakter van de verschijningen. Het lag voor de hand dat hij opteerde voor de toen ook in Limburg al populaire voorstelling van Maria als Maagd der Armen toen beslist moest worden rond welk beeld de genadetocht georganiseerd zou worden.

Limburg was in de jaren '50 een door en door katholieke provincie. Landbouwers, arbeiders, bedienden en werkgevers waren er verenigd in sociale organisaties uit kerkelijke hoek. De provincie telde in het begin van de jaren '50 veel priesters en religieuzen, en roepingen waren er talrijk. Op enkele uitzonderingen na waren alle scholen er katholieke scholen, de arbeiders waren lid van de Christelijke vakbond en ruim 75 % van de kiezers stemde voor de christendemocraten. En toch: het geboortecijfer daalde, het misverzuim nam toe, niet-verplichte kerkelijke diensten en evenementen zoals het lof, aanbiddingen en initiatieven voor persoonlijke geestelijke vorming werden minder goed bijgewoond, het vertrouwen van de parochianen in hun pastoor was minder uitgesproken dan voor de oorlog het geval was en de integratie van het toenemend aantal immigranten in de katholieke organisaties verliep minder vlot dan gewenst.

De leiders van de Kerk in Limburg vroegen zich af hoe de transformatie van het traditionele Limburgse katholicisme naar een dynamischere maatschappij en een persoonlijker geloof zou verlopen.⁵ De organisatie van de genadetocht kan beschouwd worden als een antwoord op de uitdagingen waar de Kerk in Limburg zich na de Tweede Wereldoorlog mee geconfronteerd zag.

Uiteindelijk zou de genadetocht vijf jaren duren. Van 1951 tot 1955 bezocht het team van de genadetocht iedere parochie in Limburg en in het dekenaat Landen met het beeld van Onze-Lieve-Vrouw van Banneux. Jaarlijks werden in die periode in de lente en de zomer de parochies van een drietal dekenaten bezocht. Persartikels uit die tijd, foto's en de verhalen van mensen die het meegemaakt hebben getuigen van een nooit geziene opwinding die Limburg in zijn greep kreeg. De organisatoren wisten de juiste snaar te raken en dorp na dorp ging aan de slag om Onze-Lieve-Vrouw een nog triomfantelijker welkom te bieden dan de naburige parochies. De begeestering was uniek. Ook tijdgenoten konden het onverwachte succes niet verklaren. In 1953, toen de tocht in Meeuwen was, schreef de verslaggever van *Het Belang van Limburg*⁶: *“Wekenlang werkt men reeds aan de versiering. Het belooft dan ook een ware triomf te worden voor de Maagd der Armen. De tocht van het genadebeeld is iets mysterieus, dat een buitenstaander moeilijk kan begrijpen. Vanwaar die geestdrift en stroming onder het volk, die heel de streek in beweging brengt ?*

4 In de naoorlogse jaren werden er meer grootschalige tochten met beelden van Onze-Lieve-Vrouw georganiseerd. Vanaf 1946 werd met een beeld van Onze-Lieve-Vrouw van Fatima doorheen Europa gereisd. Gedurende een jarenlange tocht bezocht het beeld 53 landen in Europa en in Noord-Afrika. In 1950 dook het zelfs in Moskou op. Een tweede beeld van Onze-Lieve-Vrouw van Fatima maakte in die periode een toer door Noord-Amerika en Australië.

5 J. Kerkhofs, *Godsdienstpraktijk en sociaal milieu. Proeve van godsdienstsociologische studie der provincie Limburg*, Brussel, 1954.

6 *Het Belang van Limburg*, 13 juni 1953.

Arm en rijk, klein en groot, vurigen en lauwen, ja zelfs de meest onverschilligen op christelijk gebied wedijveren in die dagen om de Hemelmoeder hun liefde te betuigen. Er heerst een stemming als te Lourdes. De mensen trekken urenlang mee in kaarskensprocessie, bidden en zingen als nooit tevoren. De biechtstoelen worden bezocht als met Pasen en vele verdwaalden vinden weer de weg naar de communiebank. Het meest merkwaardige is de nachtaanbidding. Tot middernacht zijn de kerken bijna overal stampvol, en zelfs in de hardste uren van de nacht telt men op verschillende plaatsen honderden aanwezigen, hier en daar zelfs een vijfde van de bevolking.”

Bij de Vlaamse Montfortanen vond bisschop Kerkhofs de jonge, energieke en goed opgeleide medewerkers die hij nodig had om de genadetocht te organiseren. Het hele idee achter de tocht, het volk via Maria dichter bij God brengen, sloot naadloos aan bij het devies van de Montfortanen: Naar Jezus door Maria. De Montfortanen stelden een team samen dat geleid werd door pater Frans Vossen, en dat voorts bestond uit Phil Bosmans, Jan Frans, Albert Franssen, Cees Klijs en Jozef Smeets.

afb. 1: Limburgse mijnwerkers begeleiden het beeld door de straten van Luik.

Op maandag 30 april 1951 werd het startsein voor de genadetocht gegeven. Die avond wijdde de bisschop in de kapel van de hospitaliteit⁷ in Banneux een beeld van de Maagd der Armen. De volgende middag werd het beeld door twee groepen mijnwerkers in werkkledij, een groep van Italiaanse nationaliteit en een groep uit Sint-Truiden, naar de kathedraal in Luik gebracht. In de kathedraal wijdde de bisschop zijn bisdom toe aan de Maagd der Armen, waarna de mijnwerkers het beeld onder grote belangstelling naar de Maasoever droegen. Daar wachtte ter hoogte van de gebouwen van het bisdom een versierd binnenschip om het beeld en zijn begeleiders over de Maas en het Albertkanaal naar Limburg te varen. Na de bisschop, de vicaris-generaal, verschillende kanunniken van het kathedraalkapittel en andere geestelijken namen ook de leden van Luikse en Limburgse jeugdverenigingen plaats op de boot. Samen met drie andere boten begon de ereboot haar tocht naar Limburg. De aanwezigheid van de bisschop en

⁷ De *hospitaliteit* is een gebouwencomplex op het terrein van het heiligdom in Banneux waarin voorzieningen geboden worden voor de opvang van hulpbehoevende of zieke pelgrims en hun verzorgers.

van zijn voornaamste medewerkers maakte duidelijk hoeveel belang hij stelde in dit initiatief. Tegelijkertijd was er vanaf de eerste dag oog voor een prominente aanwezigheid van katholieke arbeiders en jeugd.

Na een drie uren durende vaart bereikte de kleine vloot de gemeente Kanne, op de grens van Luik en Limburg. Onderweg werd de stoet vanop de oevers en vanop de bruggen toegejuicht. Geluidsinstallaties maakten het mogelijk dat het publiek langs het kanaal de gebeden op de boten kon volgen en meebidden. In Kanne wachtten de gouverneur van Limburg, de pastoor, de burgemeester en het gemeentebestuur, samen met honderden mensen van Kanne en omgeving, het gezelschap op en heetten de bisschop en de Maagd der Armen welkom. Vier mannen van Kanne namen het beeld over van de mijnwerkers en droegen het, begeleid door talrijke gelovigen, naar de parochiekerk. Daar preekten de pastoor en pater Vossen voordat de bisschop zelf het lof zong.⁸ Na het lof begon de nachtelijke aanbidding van het Sacrament. Daarmee ging het eerste seizoen van de genadetocht definitief van start.

afb. 2: Gouverneur Roppe op de ereplaats in de kerk van Kanne.

In de periode van 1 mei tot 3 juni 1951 deed de genadetocht de parochies van de dekenaten Vlijtingen, Mechelen-aan-de-Maas en Genk aan. In 1952 werden de parochies van de dekenaten Beringen, Hamont en Maaseik bezocht. In 1953 waren Herk-de-Stad, Bree, Peer en Bilzen aan de beurt. In 1954 mochten de inwoners van de dekenaten Borgloon, Landen en Tongeren zich in het bezoek van de Maagd der Armen verheugen en in 1955 werd afgesloten met Sint-Truiden, Gingelom en Hasselt.

Op zondag 11 juli was met een afsluitende plechtigheid in Landen een einde gekomen aan de tocht door dat dekenaat. Die namiddag werd het beeld gemonteerd op een vrachtwagen, waarmee het, begeleid door een karavaan van honderden wit en blauw versierde auto's via Neerlanden, Halle-Booienhoven, Sint-Truiden, Borgloon en Tongeren naar Millen in het dekenaat Tongeren gebracht werd.

Die avond was de stoet rond 19 uur in Millen. *“Geen straat of geen huis was er,”* zo schrijft de verslaggever van Het Belang van Limburg, *“waar niet op zijn best gesierd en verlicht was in het blauw-wit”*. Vanop een eretribune aan de Dries zegende de bisschop de voorbijrijdende auto's die het beeld van Landen naar Millen begeleid

8 Het lof is een gebedsdienst waarin God in het Heilig Sacrament aanbeden wordt. In de jaren '50 was het in Limburg gebruikelijk 's zondags om drie uur in de parochiekerk het lof te zingen.

afb. 3: De organisatoren schuwden het spektakel niet: het beeld gemonteerd op een vrachtwagen.

hadden. Naast de bisschop, zaten en stonden onder meer ook pastoor Groenen van Millen, deken Meeuwissen van Landen en deken Kortleven van Tongeren, een grote groep priesters van het dekenaat Tongeren, pater Vossen, de leider van de genadetocht, de burgemeester en de schepenen van Millen op de eretribune. Nadat alle auto's gezegend waren, nam een groep Kajotters het beeld van de Maagd der Armen op de schouders. Voorafgegaan door de jeugdverenigingen van de gemeente, de Chiro, B.J.B. en K.A.J., en door de vlaggendragers van de parochiale verenigingen, droegen zij het beeld naar de kerk. Daar voerde pater Vossen het woord. Hij lichtte de bedoeling van de genadetocht toe en wees er op dat Onze-Lieve-Vrouw in de volgende dagen in iedere parochie van het dekenaat aanwezig zou zijn. Nadat ook deken Kortleven uitgelegd had dat hij van de genadetocht een verdieping van het geloofsleven in het dekenaat verwachtte, richtte monseigneur Kerkhofs zich tot de aanwezigen met een woordje over de geschiedenis van de verering van Onze-Lieve-Vrouw in Tongeren. Dan werd in open lucht een lof gezongen ter ere van het Heilig Sacrament. Na het lof werd het beeld in de parochiekerk geïnstalleerd. Vijf rijkswachters baanden voor de bisschop een weg door de massa mensen. Daarop trok een kaarsenprocessie met het beeld door de voornaamste straten van het dorp. Het was middernacht toen het beeld weer de kerk ingedragen werd en de nachtmis begon.⁹

afb. 4-5: Jonge en oudere deelnemers aan de kaarsenprocessie.

⁹ *Het Belang van Limburg*, 12 juli 1954.

Van zondag 11 juli tot zondag 10 augustus 1954 bezocht de genadetocht alle parochies van het dekenaat Tongeren:

Zondag 11 – 13 juli: Millen

Dinsdag 13 – 14 juli: Sluizen

Woensdag 14 – 15 juli: Mal

Donderdag 15 – 16 juli: Nerem

Vrijdag 16 – 17 juli: Vreren

Zaterdag 17 – 18 juli: Diets-Heur

Zondag 18 – 19 juli: Rutten

Maandag 19 – 20 juli: Lauw

Dinsdag 20 – 21 juli: Koninksem

Woensdag 21 – 22 juli: Widooie

Donderdag 22 – 23 juli: Vechmaal

Vrijdag 23 – 24 juli: Heks

Zaterdag 24 – 25 juli: Bommershoven

Zondag 25 – 26 juli: Haren

Maandag 26 -27 juli: Piringen

Dinsdag 27 – 28 juli: Riksingen

Woensdag 28 – 29 juli: Neerrepen

Donderdag 29 – 30 juli: Overrepen

Vrijdag 30 – 31 juli: Henis

Zaterdag 31 juli – 1 augustus: Nieuw Tongeren

Zondag 1 – 2 augustus: Berg

Maandag 2 – 3 augustus: 's-Herenelderen

Dinsdag 3 – 4 augustus: Mulken

Woensdag 4 – 5 augustus: Sint-Jan

Donderdag 5 – 6 augustus: Begijnhof

Vrijdag 6 – 7 augustus: Sint-Lutgard

Zaterdag 7 – 10 augustus: Tongeren Onze-Lieve-Vrouw

Na de nachtmis werd in de kerk een nachtelijke aanbidding van het Sacrament gehouden. Tijdens de aanbidding kon er bij de Montfortanen gebiecht worden. De aanbidding duurde tot wanneer in de vroege ochtend de eerste mis opgedragen werd. In Millen was de eerste leesmis die maandag om 4 uur, en vervolgens werden er missen opgedragen om 6, 7 en 8 uur en om 10 uur was er een ziekenmis.¹⁰ De vroegste missen waren bedoeld om de arbeiders de gelegenheid te geven de mis bij te wonen voordat zij naar hun werk trokken. Voor de mis van 10 uur werden in het bijzonder de zieken en bejaarden uitgenodigd. In gewone omstandigheden konden die nog moeilijk naar de kerk gaan, maar voor deze gelegenheid werden zij met auto's aan huis afgehaald en naar de kerk gevoerd. Voor de mis kregen zij de gelegenheid om te biechten en na de mis kregen zij individueel de zegen met het Heilig Sacrament.

afb. 6-7: Bejaarde parochianen, die soms in jaren niet meer uit hun huis waren geweest, zagen elkaar op 12 juli terug voor de mis.

's Namiddags, om half drie, was er in de kerk een kinderzegening voor de kinderen die nog niet naar de lagere school gingen en hun moeders. Daarna trok een processie met het beeld door de straten. Zieken werden thuis bezocht. Om 8 uur 's avonds begon de tweede dag met een groot sermoon, waarna een kaarsenprocessie, een lof en biechtgelegenheid. Om middernacht was er weer een nachtmis, met daarna nachtelijke aanbidding en gelegenheid tot biechten. Op dinsdagmorgen waren er weer missen om 4, 6, 7 en 8 uur, en een plechtige dankmis om 10 uur. In de namiddag trok een processie met het beeld naar het gehucht Elst. Daarna was er een plechtigheid waarin het schoolpersoneel en de schoolkinderen aan Onze-Lieve-Vrouw werden toegewijd. Om half 8 vond in de kerk de slotplechtigheid plaats, met de toewijding van de parochie aan Onze-

¹⁰ *Het Belang van Limburg*, 9 juli 1954.

Lieve-Vrouw. Daarna vertrok een afscheidspartij die het beeld naar de grens met de parochie Sluizen bracht.¹¹

De verslaggever van het Belang van Limburg schrijft over de passage van de genadetocht door Millen¹²: *“De intocht en rondgang van het genadebeeld van Onze-Lieve-Vrouw van Banneux is werkelijk een zegen geweest voor onze parochie. Niet alleen hebben de Millenaren de kroon gespannen voor de versieringsaanleg in het aanleggen van grotten en uitbeeldingen, maar ook door hun boete en hun gebed. Maandag deed het beeld zijn intrede in 't gehucht Elst. Ook daar bleven de oefeningen op peil zodat gans de tocht door de straten van de parochie een ware zegen betekende voor onze huisgezinnen alsook voor gans onze parochie. Dinsdagavond hadden de slotplechtigheden plaats waarin gans de parochie toegewijd werd aan de Maagd der Armen. Aan het Sluizerkruis werd het beeld, begeleid door honderden biddende Mariavereerders, overhandigd aan de parochie Sluizen.”*

Op de grens van beide parochies hield pastoor Groenen van Millen een afscheidstoespraak, en werden het beeld en de begeleiders verwelkomd door de pastoor van Sluizen. Na een korte overdrachtsplechtigheid werd het beeld door de mensen van Sluizen processiegewijs naar hun kerk gebracht. Dan volgde een programma van aanbidding, missen en toewijdingen dat goed aansloot bij wat de dagen daarvoor in Millen gebeurd was. In tegenstelling tot in Millen, waar het beeld twee keer 24 uur gebleven was, bleef het in de volgende parochies van het dekenaat telkens maar 24 uur, van omstreeks 19 uur 's avonds tot de volgende dag op hetzelfde uur, als het beeld doorgegeven werd aan de volgende parochie.

De bezoeken van de genadetocht aan de parochies van het dekenaat duurden telkens maar één dag. Zij verliepen steeds volgens hetzelfde stramien: afhaken van het beeld aan de grens van de parochie, overbrenging naar de parochiekerk en kaarsenprocessie, nachtmis, nachtelijke aanbidding, missen om 4, 6, 7 en 8 uur, ziekenmis om 10 uur. Namiddag kinderzegening, toewijding van de school en de schoolkinderen aan Onze-Lieve-Vrouw, processie met het beeld door de straten van het dorp, slotplechtigheid met toewijding van de parochie aan Onze-Lieve-Vrouw en omstreeks 19 uur overdracht van het beeld aan de volgende parochie.

De verslaggever van Het Belang van Limburg uit Rutten deed geen moeite om zijn enthousiasme te verbergen¹³:

“Grootse ontvangst van het genadebeeld van Onze-Lieve-Vrouw van Banneux te Rutten

Verleden zondag werd het genadebeeld van Onze-Lieve-Vrouw van Banneux, niettegenstaande het zeer wankele weder, op plechtige en grootse wijze in Rutten ontvangen.

Gans het dorp was smaakvol versierd en verlicht. In haast elke wijk was een Onze-Lieve-Vrouwgrot opgericht. Geen mens was er, die niet op een of andere wijze betrokken was in deze Mariaviering.

Het beeld van de Maagd der Armen werd te Diets-Heur afgehaald met een wagen door mijnwerkers in arbeidskledij.

¹¹ Het Belang van Limburg, 9 juli 1954.

¹² Het Belang van Limburg, 16 juli 1954.

¹³ Het Belang van Limburg, 20 juli 1954.

Inmiddels was bij het Mariakapelleke aan de rand van de gemeente Rutten een grote menigte samengekomen om het genadebeeld op te wachten. Rond half negen kwam dit toe. Terwijl de mijnwerkers het beeld van de wagen op de schouders namen, zongen de aanwezigen Marialiederden. Toen nam een eerwaarde pater Montfortaan langs de micro het woord. Hij sprak van de zegevierende tocht die Onze-Lieve-Vrouw van Banneux door het dekenaat Tongeren maakt en riep allen op tot een devote Mariaverering. Zeer eerwaarde heer Jageneau, pastoor van Rutten, dankte zijn parochianen voor de prachtige versiering die ze in elk huis en elke straat aangebracht hadden. Hij dankte hen voor zoveel blij van liefde tot de Hemelmoeder.

Vervolgens werd het "Te Velde" geblazen door de leden van de Sint-Evermarusharmonie. Daarna werd de processie gevormd door de Heur-, Klein-, Bouwdewijn-, Recht-, Rooigat-, Nieuw-, Maasgat-, Raamstraat en kerkplein. Vooraan gingen de misdienaars met het kruis, gevolgd door de schooljeugd met het onderwijzend personeel en de eerwaarde zusters, door jonge meisjes en vrouwen. De B.J.B.-meisjes stapten in uniform mee op. De daarop volgende Sint-Evermarusharmonie, onder leiding van de heer Brimioule, speelde al maar door aangepaste stukken. Het Onze-Lieve-Vrouwgenadebeeld werd zoals gezegd gedragen door mijnwerkers. Het was indrukwekkend te zien hoe het blanke Mariabeeld statig rees boven de hoofden van deze mijnwerkers in donkerblauw werkpak en rode halsdoek, met brandende mijnlamp.

Onmiddellijk achter het genadebeeld stapten de heer burgemeester, graaf de Grunne, en de leden van de gemeenteraad. Hierop volgden de vaandrags met het vaandel van de volgende verenigingen: Heilig-Hartbond, oud-strijdersbond, kajotters, B.J.B., bond der boeren, het Christen Werkersverbond, de schutterijen Sint-Evermarus en Sint-Martinus en de jeugdcongregatie. De processie werd besloten door een lange rij jongelieden en mannen.

Alle deelnemers droegen een brandende kaars met zich. Er werd devoot gebeden en er werden Marialiederden gezongen. Te tien uur ongeveer werd het ranke beeld de kerk binnengedragen en neergezet op het altaar te midden een zee van bloemen, brandende kaarsen en lampen. Te middernacht precies begon de gezongen nachtmis, bijgewoond door een grote schare gelovigen.

Vermelden wij nog dat zowel de kerk als het Heilig-Hartbeeld bij deze gelegenheid met sterke schijnwerpers verlicht werd.

Rutten heeft eens te meer blij gegeven van zijn diepchristelijke overtuiging en vooral van zijn devote Mariaverering."

Op zaterdagavond 7 augustus werd het beeld door de inwoners van de Sint-Lutgardparochie overgedragen aan de Onze-Lieve-Vrouwparochie. Op zondag 8 augustus vond in Tongeren de slotplechtigheid van het bezoek aan het dekenaat plaats. Omwille van de regen verliep de dag in mineur. De processie met groepen uit alle parochies van het dekenaat trok met een uur vertraging en in snel tempo door de bevlagde en versierde straten van de stad. Na de processie kwamen de mensen bijeen op de Grote Markt. Van op de pui van het stadhuis spraken een van de Montfortanerpaters, deken Kortleven en bisschop Kerkhofs de aanwezigen toe. Na de toewijding van het dekenaat aan Onze-Lieve-Vrouw werd nog een lof opgedragen, waarna het beeld naar de basiliek gedragen werd, waar het nog enkele dagen ter verering bleef staan.¹⁴

¹⁴ Het Belang van Limburg, 9 augustus 1954.